

toriet inden en tidsfrist, der nærmere skulle fastsættes. Når rådet installerede sig i Sydvestafrika, skulle det overlade den daglige administration til en af generalforsamlingen valgt FN-kommissær samt udstede de for områdets administration påkrævede love og bekendtgørelser. Rådet skulle aflægge periodiske beretninger til generalforsamlingen og tilstille 22. samling en særlig beretning om forhandlingerne med Sydafrika. Sydvestafrika skulle erklæres uafhængigt efter dannelsen af en lovgivende forsamling og en ansvarlig regering. I modsætning til det afrikanske forslag omtalte det latinamerikanske forslag ikke eventuelle foranstaltninger fra sikkerhedsrådets side.

3. På grund af meningsforskellene i komiteen indskrænkede dens beretning til 5. ekstraordinære generalforsamling sig til at gengive de under debatten fremførte synspunkter og forslag, idet hverken et almindelig acceptabelt kompromis eller en flertalsindstilling fra komiteen var mulig. Beretningen indeholdt endvidere en erklæring fra den afro-asiatiske gruppe, der afviste den sydafrikanske regerings beslutning om at give selvstyre til Ovamboland i Sydvestafrika, idet beslutningen, der var et led i gennemførelsen af den såkaldte Odendaalkommissions rapport, dels måtte anses for udtryk for en fortsættelse af Sydafrikas apartheid- og Bantustan-politik, dels måtte være ulovlig i betragtning af, at FN ved res. 2145 (XXI) frakendte Sydafrika enhver ret tilhede i området.

B. Forsamlingen.

1. Debatten under den ekstraordinære generalforsamling fandt sted på grundlag af ad hoc-komiteens beretning og et resolutionsforslag, der blev fremsat af størstedelen af FNs afro-asiatiske medlemmer samt Jugoslavien, og som nøje svarede til det forslag, som de afrikanske stater havde fremlagt i ad hoc-komiteen. 81 delegationer deltog i debatten, som fandt sted fra den 24. april til den 5. maj.

De under debatten fremkomne synspunkter afspejlede nøje den holdning, som de forskellige landegrupper, der var repræsenteret i ad hoc-komiteen, havde indtaget under

drøftelserne i komiteen, og de enkelte grupper gjorde sig selvsagt til talsmænd for deres i komiteen fremlagte forslag. Således forsvarede de afro-asiatiske talere deres egne forslag som en logisk videreførelse af res. 2145 (XXI), da det — efter at Sydafrikas mandat over Sydvestafrika var bragt til ophør — måtte kræves, at Sydafrikas tilstedeværelse i området elimineredes, om fornødent ved hjælp af gennemførelsesforanstaltninger via sikkerhedsrådet. Det vestlige forslag kritiseredes stærkt og betegnedes af visse talere som utilstrækkeligt og som en forhalingsmanøvre, idet det gik ud fra den urealistiske antagelse, at Sydafrika var villig til samarbejde med FN. Endelig rostes det latinamerikanske forslag for at være blevet fremsat i res. 2145s ånd, men erklæredes for ufuldstændigt, fordi implementeringen manglede, såfremt Sydafrika nægtede at forhandle.

De fra Sovjetunionen og andre østlande fremkomne indlæg afveg ikke fra de tilsvarende udtalelser i komiteen. De indeholdt en stærk fordømmelse af vestmagternes stilling i Sydvestafrika-spørgsmålet og opretholdt den absolutte modstand mod en FN-administration for området, ligesom forslaget om at lade OAU spille en rolle i opbygningen af Sydvestafrikas administration blev gentaget.

Ambassadør Goldberg konstaterede, at den enighed, der lå til grund for res. 2145, nødvendigvis måtte opretholdes, og at den amerikanske regering var indstillet på at støtte alle realistiske skridt inden for FNs foreliggende muligheder med henblik på dens gennemførelse. Det ville ikke være realistisk at kaste sig ud i en konfrontation med Sydafrika, men en dialog mellem Sydafrika og FN måtte forsøges. Det kunne ikke forudses, hvorvidt en sådan dialog ville være frugtbar, men den offentlige mening i USA ville stille sig uforstående over for anvendelse af andre midler til gennemførelsen af res. 2145, såfremt FN ikke først havde forsøgt at opnå fremskridt ad forhandlingens vej.

Storbritannien, der ikke havde stemt for res. 2145 og ikke havde været repræsenteret i ad hoc-komiteen, understregede, at Sydafrika havde fortabt enhver ret over Sydvestafrika som følge af sin manglende opfyldelse af mandatet, og udtalte, at alene det vest-